

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/03-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť I. S., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., vo veci porušenia základných práv a slobôd zaručených v čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽ 98/02 a takto

rozhodol:

Sťažnosť I. S. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2003 doručená sťažnosť I S, bytom K. (ďalej len sťažovateľ), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B. vo veci porušenia základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktoré spadá do právneho inštitútu práva na slobodnú voľbu povolania, v spojitosti so všeobecným zákazom diskriminácie zakotveného v čl. 12 ods. 1 ústavy personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 79, rozhodnutím

ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-97/PK-2002 ako druhostupňového orgánu a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 SŽ 98/02.

Zo sťažnosti vyplýva, že personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 79 zo 7. marca 2002 a rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky ako druhostupňového orgánu č. KM-97/PK-2002 z 28. mája 2002 bolo porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 35 ods. 1 ústavy, ktoré spadá do právneho inštitútu práva na slobodnú voľbu povolania, v spojitosti so všeobecným zákazom diskriminácie zakotveného v čl. 12 ods. 1 ústavy.

Týmito rozhodnutiami bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že podľa tvrdenia uvedeného v citovanom rozkaze zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Sťažovateľ uvádza, že je síce pravdou, že v danej veci bolo začaté trestné stíhanie a okrem ďalších 4 osôb aj voči jeho osobe vznesené obvinenie, ale na základe ním podanej sťažnosti a výsledkov dokazovania bolo uznesením prokurátorky Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kv 16/02-30 obvinenie voči nemu v plnej miere zrušené a on v predmetnej veci zostal len ako svedok.

Podľa sťažovateľa o tejto skutočnosti mal vedomosť už prvostupňový správny orgán v čase rozhodovania o jeho prepustení.

Sťažovateľ ďalej upozorňuje na to, že aj samotná skutočnosť, že Okresný súd v Komárne predmetnú trestnú vec nevrátil prokurátorovi na došetrenie a vo veci rozhodol trestným rozkazom, dokazuje, že sa protiprávneho konania nedopustil, pričom je to

preukázané samotným trestným rozkazom.

Keďže sa s rozhodnutím správneho orgánu nestotožnil, podal 25. júla 2002 žalobu najvyššiemu súdu za účelom preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 SŽ 98/02 z 13. novembra 2002 jeho žalobu zamietol, a preto sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, ktorou žiadal, aby „rozhodnutie ministra vnútra SR č. 79 zo dňa 7. 3. 2002 o mojom prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov a na neho nadväzujúce rozhodnutia v dôsledku nesprávneho zistenia skutkového stavu a závažných procesných pochybení, boli v plnej miere ako nedôvodné a nezákonné, zrušené“.

Keďže sťažnosť sťažovateľa nespĺňala zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd výzvou z 21. marca 2003 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania a zároveň odkázal právneho zástupcu sťažovateľa na vzory podaní na ústavný súd, ktoré sú uverejnené na internetovej stránke.

Na základe výzvy bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Sťažnosť“, v ktorom ako porušovateľa základného práva označil ministra vnútra Slovenskej republiky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, a navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„v predmetnej veci boli porušené v neprospech sťažovateľa základné práva a slobody garantované čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v dôsledku čoho zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 7 SŽ 98/02 zo dňa 13. 11. 2002, a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj to, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti.

Sťažovateľ namietol porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy z dôvodu, že bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 79 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, jeho odvolanie proti tomuto rozhodnutiu druhostupňový správny orgán zamietol a rovnako aj najvyšší súd zamietol jeho žalobu, ktorú podal za účelom preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky. Preto sa sťažnosťou, v ktorej označil za porušovateľa práva ministra vnútra Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, domáhal, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že v predmetnej veci boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa zaručené v čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy, v dôsledku čoho navrhol zrušiť rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ 98/02 z 13. novembra 2002 a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť napriek doplneniu na základe výzvy ústavného súdu a tomu, že sťažovateľ zastupuje advokát, nemá náležitosti v zmysle § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V návrhu na rozhodnutie vo veci samej aj po výzve obsahujúcej poučenie a odkaz na vzor sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu, hoci v doplnení sťažnosti uviedol, že porušovateľom

základných práv je „Minister vnútra SR Ministerstva vnútra Slovenskej republiky“, čo rovnako nezodpovedá správne mu označeniu vedúceho ústredného orgánu štátnej správy podľa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, pretože minister nie je ministrom ministerstva. V rozpore s týmto petitom sťažovateľ neoznačil však za porušovateľa svojich základných práv najvyšší súd, zároveň v návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, nenavrhol zas žiadne rozhodnutie voči ministrovi vnútra a Ministerstvu vnútra. Takto formulovaná sťažnosť, najmä pokiaľ ide o označenie orgánu verejnej moci a návrh na rozhodnutie vo veci samej, neumožňovali ústavnému súdu, aby vo veci konal a rozhodoval inak, než to je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Išlo o nedostatky, ktoré bránili tomu, aby ústavný súd mohol vo veci konať v súlade so svojou právomocou (čl. 124, čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pripomína, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že nie je ústavnou ani zákonnou povinnosťou ústavného súdu nahrádzať úkony právnej služby a právnej pomoci, najmä vo veciach, v ktorých ústavný súd napriek zastúpeniu advokátom poučil sťažovateľa o nedostatkoch jeho sťažnosti, aj keď len všeobecne, ale dostatočne zrozumiteľnou metódou.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2003

